

számlapját: hol tartunk vajon az időben, és mit kellene cselekednünk, hogy megmaradhassunk? Ebben pedig akadémikusok és erdőkutatók — egyek vagyunk. Shaw-nak még az volt az igénye, hogy színházát a „csőcselék” töltsse be, de az cézárokból álljon. Az én vágyam az volt, hogy színháztermeinket olyan sokaság vegye birtokába, amelynek nemzetiségi eszmélete a kollektív sorsviselés (és alakítási szándék) jegyében radikalizálódik. Sajátosságunk — tehát önmagunk — méltóságának immár meg-meglobbanó közösségi tudatával. Ez a folyamat elindult és látható zavarba ejti mindazokat, akik történelmi közérzetünkre a nemzeti nihilizmust ajánlják régóta gyógyírként. Ezt a labdacsoportot pedig nem vesszük be; látván láttuk, hogy akik lenyelték, elvesztették orcájuk természetes színét és olyanokká lettek, mint a viaszbabuk. Béke poraikra.

SÜTŐ ANDRÁS A TISZATÁJ SZERKESZTŐSÉGÉBEN